

DECIZIE

30 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi, Ion Corolevski

examinând recursul declarat de către Nicolai Pouh, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Nicolai Pouh împotriva lui Alexandru Buliga, Anatol Buliga, Liubovi Dzintras cu privire la decăderea din dreptul la succesiune, împotriva încheierii Curții de Apel Bălți din 05 martie 2014, prin care a fost restituită cererea de apel depusă de către Nicolai Pouh,

c o n s t a t ă:

La 29 ianuarie 2013, Nicolae Pouh a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Buliga, Anatol Buliga, Liubovi Dzintras cu privire la decăderea din dreptul la succesiune.

În motivarea acțiunii Nicolai Pouh a indicat că după decesul mamei sale Maria Pouh la 10 iunie 2012, unicii moștenitori au rămas el, sora sa Liubovi Dzintras și sora sa Mărgărita Buliga, care la fel a decedat la 01 iunie 2005 și este reprezentată de fii săi Buliga Alexandru și Buliga Anatol.

Susține că toată viața a îngrijit de mama lor Maria Pouh, care era invalid de gradul I și zăcea la pat. Toate cheltuielile legate de întreținerea mamei, reparația casei, medicamente și alte cheltuieli le-a suportat. Cu toate că nepoții Anatol și Alexandru Buliga au înregistrare în această gospodărie însă n-au ajutat niciodată cu nimic, mai mult ca atât furau de acasă și creau neplăceri mamei, după ce era nevoit s-o interneze în spital.

Mai menționează că sora Liubovi Dzintras locuiește în Federația Rusă și niciodată nu a contribuit la întreținerea mamei, eschivându-se cu rea credință de la executarea obligației de întreținere a mamei. La fel sus-numiții moștenitori n-au fost nici la înmormântare, iar toate cheltuielile legate de înmormântare le-a suportat ea.

Despre faptul că pârâții sunt succesori și doresc moștenire a aflat când s-a adresat la notar pentru a accepta succesiunea.

Prin urmare, cere Nicolae Pouh recunoașterea pârâților Alexandru Buliga, Anatol Buliga și Liubovi Dzintras ca succesori nedemni, încasarea cheltuielilor de judecată și anume cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 lei și a taxei de stat în sumă de 100 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 24 decembrie 2013 acțiunea lui Nicolae Pouh a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 19 februarie 2014, Nicolae Pouh a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe din 24 decembrie 2013, cerând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2014 a fost restituită cererea ce apel depusă de Nicolai Pouh în temeiul art. 369 alin. (1) lit. b) CPC.

La 26 martie 2014, în termenul prevăzut de lege, Nicolai Pouh a declarat recurs împotriva încheierii instanței de apel, cerând admiterea acestuia, repunerea în termen, casarea încheierii instanței de apel cu restituirea pricinii în instanța de apel pentru judecarea apelului.

Recurentul Nicolai Pouh în motivarea recursului a indicat că instanța de apel a interpretat eronat legea. Menționează că nu a solicitat repunerea în termen a apelului deoarece era plecat la lucru în alt raion și cererea de apel a întocmit-o singur, renunțând la serviciile avocatului, fiind convins că cererea de apel a depus-o în termen.

În conformitate cu art. 426 al. (3) Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de trei luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii instanței de apel din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Pe parcursul judecării pricinii s-a stabilit că Nicolae Pouh a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Buliga, Anatol Buliga, Liubovi Dzintars cu privire la decăderea din dreptul la succesiune.

Prima instanță judecând pricina prin hotărârea din 24 decembrie 2013 a respins acțiunea lui Nicolae Pouh ca fiind neîntemeiată.

Prin cererea din 18 ianuarie 2014 Nicolae Pouh a solicitat instanței de fond întocmirea hotărârii integrale. Hotărârea integrală a fost expediată participanților la proces prin poștă la 03 februarie 2014 și 04 februarie 2014.

La 19 februarie 2014, Nicolae Pouh a declarat apel împotriva hotărârii menționate, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii. În cererea de apel apelantul nu a solicitat repunerea în termenul de apel.

Din actele pricinii s-a stabilit că instanța de apel, prin încheierea din 05 martie 2014, a restituit cererea de apel ca fiind depusă înafara termenului legal.

În conformitate cu art. 369 alin. (1) lit. b) Codul de procedură civilă, instanța de apel restituie, printr-o încheiere, cererea dacă apelul a fost depus în afara termenului legal, iar apelantul nu solicită repunerea în termen sau instanța de apel a refuzat să efectueze repunerea în termen.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

S-a stabilit că, prima instanță a pronunțat dispozitivul hotărârii la data de 24 decembrie 2013, iar Nicolae Pouh la 19 februarie 2014 a depus cererea de apel, adică cu omiterea termenului de declarare a apelului, fără a solicita repunerea în termen al acestuia.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că apelul a fost depus în termenul prevăzut de lege deoarece hotărârea primei instanțe a recepționat-o la 05 februarie 2014, or, termenul declarării apelului se calculează nu de la momentul comunicării hotărârii redactate, dar de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Aceasta deoarece, după cum a fost menționat mai sus, termenul de 30 zile acordat pentru contestarea hotărârii, conform prevederilor art. 362 CPC, începe să curgă din momentul pronunțării dispozitivului hotărârii, iar alte excepții legislația nu prevede.

Mai mult, din materialele cauzei și anume din procesul-verbal al ședinței de judecată din 24 decembrie 2013 rezultă cu certitudine că Nicolae Pouh a fost prezent la data pronunțării dispozitivului hotărârii primei instanțe și la 26 decembrie 2013 instanța de fond le-a expediat părților copia dispozitivului hotărârii pronunțate (f.d. 163, 169-174).

Așa fiind, este cert că recurentul, având la cunoștință despre conținutul dispozitivului hotărârii pronunțate la 24 decembrie 2013, precum și de termenul de atac al acesteia, astfel acesta trebuia să întreprindă toate măsurile necesare, după cum sugerează și jurisprudența CEDO, de a proteja drepturile sale de acces la instanță (Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007), fapt, însă, ignorat de ultimul, ce a generat omiterea termenului prescris la depunerea apelului.

Este cert faptul că recurentul Nicolae Pouh a declarat apel la 19 februarie 2014, adică cu omiterea termenului de aproape o lună, cu toate acestea apelantul nu a solicitat repunerea în termen.

Prin urmare, instanța de apel corect a concluzionat că recurentul-apelant Nicolae Pouh a omis termenul de declarare a apelului și nici n-a solicitat repunerea în termen a apelului.

Instanța de recurs reține că o așa cerere recurentul urma să depună la instanța de apel care efectuează actul de procedură cu prezentarea probelor pertinente și veridice, ce ar confirma că a fost în imposibilitate de a depune cererea de apel în termenul stabilit de lege. Or, în cazul din speță recurentul n-a respectat această procedură legală.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel temeinic și legal a restituit cererea de apel depusă Nicolae Pouh, ca depusă în afara termenului legal.

Argumentele invocate de către ultimul în cererea de recurs nu pot fi reținute, deoarece sunt neîntemeiate și nu au suport legal.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cazurile Ceachir contra Moldovei (cererea nr. 11712/04 din 15 ianuarie 2008), Melnic contra Moldovei (nr. 6923/03 din 14 noiembrie 2006), în care s-a constatat că, prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile părților la un proces echitabil.

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere faptul că încheierea instanței de apel este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de către recurent sunt neîntemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține încheierea instanței de apel.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către Nicolae Pouh.

Se menține încheierea Curții de Apel Bălți din 05 martie 2014, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Nicolai Pouh împotriva lui Alexandru Buliga, Anatol Buliga, Liubovi Dzintras cu privire la decăderea din dreptul la succesiune.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadă

Ion Corolevschi